

אנשים

שהכל אפשרי. כשנודע שסא-דאט מגיע לכנסת, לא נותר לראשי הטלוויזיה אלא להפיל את התוכנית שהכין גל-עדי.

ליבני, נזכר שהטלוויזיה עמדה אז על כך שכל השירים יעשו עלידי הישרא-

דים, אדכס גלערי, להכין תוכנית מפורטת של היערכות הטלוויזיה לביקור אפשרי של סאדאט בארץ. ליבני ואחרים ראו ברעיון עניין לא רציני, אך לבסוף הסכימו שיעברו על כך, כנראה מתוך תחושה שאם משה ריין נפגש עם חאסן תוהמי במארוקו, הרי

מרסל שגיא

הכתבת הפרלמנטרית של מחלקת החדשות בערבית של הטלוויזיה הישראלית, גילתה עירנות והציצה דרך עדשת מצלמת הטלוויזיה, במתרחש בשדה. לידה עמד צלם הטלוויזיה שעסק במידת האור. הכתב לענייני מיפלות של הטלוויזיה, ניסים משעל, שאף הוא בא לכסות את אירוע הפרדה מבגין, פרש לצד ועיין בעיתוני הצהריים.

דיעו לו המצרים שהרעיון מוקדם מדי. לפני הבהירות אישרו המצרים את הביקור, אך שיטתית עיכב את תשריתו עד אחרי הבהירות.

ספן השלום אייבי נתן היה המום כששמע במישרו את הידיעה על ההתנקשות בנשיא המצרי. אייבי, שבמשך שנים כתב לסאדאט, נזכר שר הנשיא המצרי נתן לו בומבו אישור מיוחד לעבור בתעלה, עוד לפני שנחתם הסכם השלום עם ישראל. אייבי סיפר שהוא נפגש אישית עם הנשיא ורעייתו, וסאדאט אף זכר אותו במסיבות העיתונאיים שבהם השתתף אייבי.

הפרופסור ישעיהו לוי בוביין לא התרגש מהאירועים עם בקאהיר כשנשאל מה דעתו על הצער האישי של ישראלים רבים על מותו של הנשיא המצרי, השיב: "אין זה מעניין אותי". ולגבי המרשך תהליך השלום אמר: "זו היתה שביבת נשק עם המצרי, שלא היתה מתקיימת גם אם סאדאט היה חי, כל עוד נמשיך להחזיק בשילטון הישטחים הכבושים."

רק בודדים באו לבניין השגרירות המצרית ברחוב בול בתל-אביב ביום השלישי בערב. אחרי שסגן נשיא מצריים הודיע שסאדאט נהרג, חוץ משכנים ושוטרים, היו במקום רק עיתונאים ישראליים וזרים שבאו לקבל את תגובת השגריר המצרי. ברשעה עשר בא למקום כואר כהנא, מנהיג הליגה להגנה יהודית, והשיק כוסיות לחיים עם חבריו, על מות סאדאט.

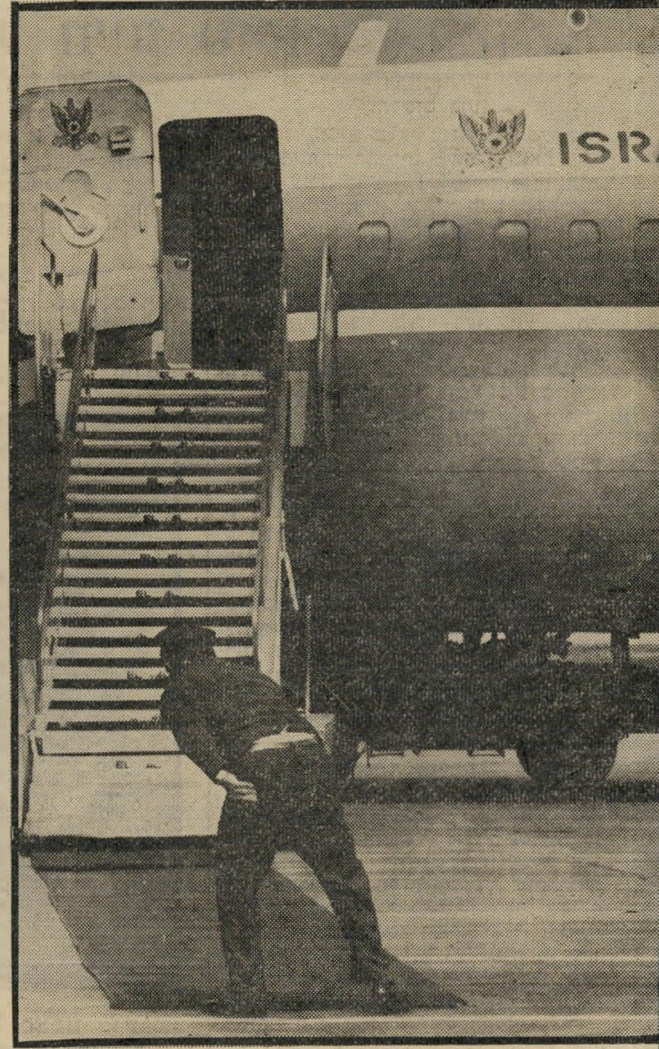
מוזכרו של הרב כהנא, ירמי ריין, שלא האזין לרדיו ולא שמע על הודעת מר ברק, שאל עיתונאי שהיה צמוד לטרנזיסטור: "תגיד, הרי כלב מת?"

ה"כ מאיר שיטרית אירח בביתו ביום השלישי את ראש עיריית באר-שבוע אל-יהו נאווי. שיטרית, שלא האזין באותו בוקר לשידורי הרדיו, נדהם כשנאווי סיפר לו על ההתנקשות בסאדאט. לדבריו, הוא החמיץ בעיקבות הרצח פגישה אפשרית עם הנשיא המנוח. שיטרית ניסה לארגן לפני שנה חילופי מישלחות של מועצות מקומיות עם מצריים, ובתחילה הרי

לים, למרות הציוד הדל שהיה בידי הרשות. הוא נזכר שהיו מגעים, סאדאט ירואין לטלוויזיה הישראלית אך לבסוף הראיון לא יצא לפועל, וסאדאט התראיין עם בגין לרשתות האמריקאיות.

ה"כ משה שחל סעד ארוחת צהריים בתל-אביב עם יושבראש מיפלת-העבודה שימעון פרס, כאשר משה הודיע לשניהם שגורו יריות לעבר סאדאט במיצעד. "ביקשנו מייד מכשיר רדיו, וקינינו שזו אכן רק פציעה ביד. הצעתי לפרס שבישיבת הליגה כה שנועדה לאותו יום, נדלג על העניינים הקשורים במיפלת, ונצטמצם בעניינים הפוליטיים, וכאשר התקבלה ההודעה במהלך הישיבה על מותו של הנשיא, הפסקנו את הישיבה."

שחל נזכר, שכאשר נפגש סאדאט עם חברי הכנסת, בירך שחל את הנשיא בערבית. סאדאט שאל אותו מאי זה מוצא הוא, ושחל ענה שר הוא מעיראק. על כך העיר לו סאדאט בחיך: "אולי אתה יכול להשפיע עליהם שהיו יותר מתונים?"

שטיח אדום

שנפרש עד כשב המטוס הוביל את בגין, שרון ושמיר למטוס שיצא לקאהיר. בשדה-התעופה לא התקיימה מסיבת עיתונאים, ולא התקיים כל טקס רשמי. ראש-הממשלה עצמו צעד לצידו של השטיח האדום, ולא עליו, וליד המטוס לחץ את ידו של השגריר המצרי.

אחרי שנפרדה מאביה, היא קיבלה את הידיעה על רצח סאדאט בצורה קשה. לידה נראים נהגו של ראש-הממשלה מנחם דמתי, מזכירתו, יונה קלימוביץ, ואחותו. עם סיום הטקס, עזבה חסיה את נמל התעופה (בתמונה השמאלית).

אנוור אל-סאדאט. חסיה המתינה ליד אחותו של בגין, רחל הלפרין. בין השתיים שורת מתנחות מאז שבגין החליט לקחת את בתו ולא את אחותו לביקורו בארצות-הברית. חסיה (בתמונה האמצעית) לא יכלה להתאפק ופרצה בבכי